

Sygn. akt I C 400/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2020 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Janusz Supiński

Protokolant: Katarzyna Kucharska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 05.11.2020 r.

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego M. K. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 1.996,95 (jeden tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt sześć 95/100) złotych z umownymi odsetkami w wysokości 10% rocznie lecz nie wyższymi niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 20.08.2019r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 947,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 400/20

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością domagał się zasądzenia od pozwanego M. K. kwoty 1.996,95 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 10% rocznie, lecz nie większymi niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 20.08.2019 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazał, że zawarł z pozwanym umowę pożyczki, pozwany zaś nie wywiązał się z warunków w niej określonych. Argumentował, że próby polubownego rozwiązania sporu z pozwanym nie doprowadziły do dobrowolnego uregulowania zadłużenia.

Pozwany M. K. wniósł o oddalenie powództwa w całości. Podniósł przy tym, że powód nie posiada legitymacji czynnej do występowania w niniejszym procesie. Zarzucił nadto brak zasadności i wymagalności dochodzonego w sprawie roszczenia.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany M. K. zawarł w dniu 22.08.2018 r. z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...). Na mocy tej umowy pozwany otrzymał do dyspozycji kwotę 3.500,00 zł, jednocześnie zobowiązując się do zwrotu kwoty 5.337,53 zł. W związku z udzieleniem pożyczki pożyczkobiorca zobowiązał się do uiszczenia bezzwrotnej opłaty przygotowawczej w wysokości 16,36% kwoty pożyczki, a także miesięcznej opłaty operacyjnej pobieranej w ramach raty w wysokości 2,50% kwoty pożyczki. Pożyczka miała być spłacona w 11 ratach w kwocie 485,23 zł każda, płatnych do 11 dnia każdego miesiąca, z datą 11.09.2018 r. jako datą płatności pierwszej raty.

Zgodnie z umową pożyczkodawca uprawniony był do wypowiedzenia umowy w przypadku zwłoki pożyczkobiorcy w spłacie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności – po uprzednim pisemnym wezwaniu klienta listem poleconym do zapłaty zaległości w terminie nie dłuższym niż 7 dni od otrzymania wezwania.

(dowód: umowa pożyczki z dnia 22.08.2018 r. – k. 17v-18)

Pozwany nie wywiązał się z warunków, określonych w umowie pożyczki i nie zwrócił udzielonej mu pożyczki.

Pismem z dnia 21.05.2019 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty zadłużenia.

Pismem z dnia 27.06.2019 r. pożyczkodawca wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki w związku z niewywiązaniem się przez pozwanego z warunków spłaty pożyczki, jednocześnie wzywając pozwanego do zapłaty zadłużenia.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 21.05.2019 r. – k. 15, wypowiedzenie umowy z dnia 27.06.2019 r. – k. 16)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy w ostatecznym kształcie pozostał sporny w całości - co do zasady. Pozwany bowiem kwestionował zarówno legitymację czynną po stronie powoda, jak i wymagalność i zasadność dochodzonego roszczenia. Jednocześnie pozwany nie kwestionował dochodzonego roszczenia co do wysokości.

Zgodnie z dyspozycją art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Istotą zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki, jest przeniesienie przez pożyczkodawcę jej przedmiotu na własność pożyczkobiorcy. Przeniesienie własności przedmiotu pożyczki może nastąpić w każdy prawem przewidziany sposób. Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Rozstrzygając w kontekście powyższego kwestię sporną jaką była legitymacja czynna po stronie powoda wskazać należy przede wszystkim na fakt własnoręcznego podpisu pozwanego pod zaoferowaną przez powoda umową kredytu konsumenckiego. Zaakcentować przy tym należy, że dowód wydania przedmiotu pożyczki obciąża niewątpliwie pożyczkodawcę. Może on posługiwać się wszelkimi środkami dowodowymi. Wśród nich, jako najbardziej skuteczne należy wymienić dowody na piśmie, np. pokwitowanie, rewers, receptis, skrypt dłużny, oblig itp. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5 marca 2002 r., I CKN 1086/99, LexPolonica nr 2253346). Strona powodowa złożyła na tę okoliczność potwierdzenie płatności składki ubezpieczeniowej pozwanego zgodnie z umową kredytu nr (...), a także „zgodę na uruchomienie polecenia zapłaty”, w której widnieje podpis pozwanego oraz numer jego konta bankowego. Dodatkowo zaakcentować należy, że trudno racjonalnie wytłumaczyć, w jaki sposób pożyczkodawca wszedł w posiadanie takich danych pozwanego jak: adres, seria i numer dowodu osobistego, PESEL, numer telefonu, numer konta bankowego, adres mailowy, jeśli sam mu ich nie udostępnił. Pozwany nie odniósł się w żaden sposób do treści zaoferowanych przez powoda środków dowodowych, a w szczególności do własnoręcznego podpisu złożonego na zalegających w aktach sprawy dokumentach. W tej sytuacji kwestionowanie przez pozwanego legitymacji procesowej po stronie powoda w korelacji do zaoferowanego przez powoda materiału dowodowego jawi się wyłącznie jako próba uniknięcia odpowiedzialności z tytułu owej umowy i nie zasługujące na ochronę nadużycie prawa. Wobec powyższego Sąd uznał, że niewątpliwie doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki, przedmiot zaś pożyczki został pozwanemu wydany. W konsekwencji dochodzone roszczenie istnieje, a powód jest legitymowany do jego dochodzenia. Wskazać należy, że pozwany sprowadził swoją obronę przed roszczeniami powoda tylko do zaprzeczania istotnym dla rozstrzygnięcia faktom, nie rozwijając przy tym w żaden sposób swojej wersji, która przynajmniej mogłaby uprawdopodobnić jego zarzuty, nie mówiąc już o udowodnieniu prezentowanych przez siebie twierdzeń. Podobnie wielość innych zobowiązań pozwanego, co wiadome jest Sądowi z urzędu z racji toczących się przeciwko pozwanemu innych spraw - nie mogą wyłączać jego odpowiedzialności z tytułu lekkomyślnego zaciągania kolejnych zobowiązań kredytowych.

Niewątpliwie również pozwany nie wywiązał się z zawartej z powodem umowy pożyczki. Sam pozwany zaniechał w tym względzie jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej i nie wykazywał w jakiej ewentualnie części dokonywał spłat. Zarzut o braku wymagalności dochodzonego roszczenia nie mógł spotkać się z uznaniem. Powód wezwał pozwanego do zapłaty

zadłużenia, zaś owo wezwanie skierował na adres wskazany w umowie kredytu. Zgodnie z umową pożyczkodawca uprawniony był do wypowiedzenia umowy w przypadku zwłoki pożyczkobiorcy w spłacie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności – po uprzednim pisemnym wezwaniu klienta listem poleconym do zapłaty zaległości w terminie nie dłuższym niż 7 dni od otrzymania wezwania. Podnieść należy, że o powód nie przedłożył dowodu nadania i doręczenia dokumentu wezwania do zapłaty i wypowiedzenia umowy pożyczki, to jednak termin spłaty owej pożyczki bezskutecznie upłynął a roszczenie stało się wymagalne i przysługuje powodowi. Niewątpliwie zatem powodowi przysługuje prawo żądania zwrotu kredytu. Skoro zaś pozwany zaciągniętego kredytu nie spłacił to zarzut o braku zasadności dochodzonego roszczenia również jawi się jako całkowicie nieuzasadniony. Gdyby pozwany uregulował zadłużenie w jakimkolwiek zakresie to niewątpliwie zaoferowałby na tę okoliczność stosowne dowody.

Reasumując powyższe, a przy tym zważywszy na okoliczność, że pozwany nie kwestionował dochodzonego roszczenia co do wysokości (a jedynie kwestionując jego zasadność i wymagalność) Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z tym artykułem, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zasadnym zatem było o odsetkach orzec zgodnie z żądaniem pozwu, które to Sąd zasądził od kwoty 1996,95 zł od dnia 20.08.2019 r. do dnia zapłaty.

Marginalnie dostrzec należy, że wskazane w umowie pożyczki kredytowane koszty kredytu stanowiące pozaodsetkowe koszty kredytu w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt 6a ustawy o kredycie konsumenckim zostały ustalone na właściwym poziomie, zważywszy przy tym na fakt, że zgodnie z art. 36a ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim, pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt 6 w/w ustawy.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c.), zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na zasądzoną kwotę składały się kwota 30,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.